

יזכור

יהושפט נצר ז"ל

נפל ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973)

יהושפט, בן תנחומה ושאול, נולד ביו ד' באייר התי"ש (12.5.1940) בתל-אביב. הוא למד בבית-הספר היסודי "בארי" ביפו, בגמנסיה הריאלית בראשון לציון ואחר-כך התחנך במשך שנתיים, במוסד החינוכי בקיבוץ מזרע, שם "רכש" לו את הכינוי "יהוא". ילד עירני ויפה תואר היה יהושפט. ימי ילדותו היו רוויים מראות וקסם צלילים, אך ידע גם את אימת מלחמת השחרור (אז היה בקבוצת ניר-עם) ומפגש עם מכאובי העם. עד גיל חמש (כשיצאה אמו לעבודה) עשה הילד בבית סבו, א' ל' יגולניצר, שהיה אותה עת מורה ברחובות ולשעבר נשיא הסתדרות המורים העבריים ברומניה. ישוב על ברכי הסב, שמע מפיו סיפורים מן המקרא והוא גם עורר בו סקרנות לגילוי הנסתר שבטבע. מצד סבו זה היה יהושפט דור תשיעי לצאצאי הבעל שם טוב. בגיל רך התודע יהושפט לעולם המוסיקה. למן חוויית ההתוודעות ואילך האזין שעות אין ספור ליצירות של מוסיקה קלאסית. החל מגיל תשע החל "שפט" לבקר במוזיאונים, למד להתבונן במשחקי צורות וצבעים, והכיר לדעת את הציור ואת הפיסול. לימים הייתה גם הארכיאולוגיה לו לתחביב. כשהיה יהושפט תלמיד בבית-הספר היסודי "בארי", הצטרף לתנועת הנוער "השומר הצעיר". נער חברותי היה, פעיל בטיולים ובחגיגות וגם עורך עיתון הקן. יהושפט היה תלמיד מעולה, חביב על מוריו ועל רעיו הצעירים. סיפר אחד מהם: "יהושפט משך קדימה בתנופה רבה תלמידים להישגים גדולים בלימודים ובהשכלה כללית. מעולם לא התנשא, להיפך: הוא נטע בך את ההרגשה, שגם אתה יכול להגיע להישגיו. לא אשכח כיצד בכיתה ו' הרצה בפני הכיתה בשיעור היסטוריה על ספרטקוס, הרצאה מקיפה ורחבה, בה הסתמך על מקורות רבים והגיש אותה בצורה מרתקת באורח שהדהים את הכיתה ואת המורה".

יהושפט גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1958. בקשתו לשרת כטייס בחיל האוויר נדחתה, משום שרופא קבע שיש לו פגם בחוליות ואסר עליו לצנוח. אף-על-פי-כן התנדב לצנחנים, אבל גם כאן סירב הרופא לאפשר לו לצנוח. בלית ברירה בחר להצטרף לחיל השריון. הוא סיים טירונות שריון כחיל מצטיין ואחרי-כן סיים גם קורס למפקדי טנקים. חייל מעולה היה יהושפט, מסור, אחראי ונכון להשיט כל עזרה לזולת. כבן יחיד יכול היה להשתחרר על נקלה משירות ביחידה קרבית, אך כבחור צעיר, שהתחנך בבית על אהבת ארץ-ישראל, התקשה להבין מדוע הוא יוצא דופן. בעניין זה השיב שפט לאמו, במלים שאפיינו את טיבו: "מה היחסנות הזו שלך? במה את מיוחסת מכל אם אחרת בישראל?..."

בתום שירותו הצבאי, פנה יהושפט ללימודים במסגרת אקדמית. במלחמת ששת הימים השתתף יהושפט כשריונאי בכוח שפרץ אל התעלה דרך ג'בל ליבני ומצרי הגידי. בקיץ 1968 הוענק לו תואר "בוגר" בהצטיינות מטעם אוניברסיטת תל-אביב, במקצועות היסטוריה כללית והיסטוריה של המזרח התיכון ואפריקה. כן סיים את חוק לימודיו במחלקה הפדגוגית של אוניברסיטת תל-אביב, הוסמך כמורה בית-ספר תיכון וכיהן כמורה להיסטוריה בבית-הספר התיכון על-שם קוגל בחולון. ברם יהושפט לא הסתפק בהישגי העבר. הוא נרתם ללימודי תואר "מוסמך" בחוג ללימודי המזרח התיכון, ושקד על עבודה מקפדת, שנכתבה בהדרכתם של ראשי מכון "שילוח". בד-בבד המשיך יהושפט ללמד בבית-הספר התיכון, שימש כמרצה במכללת "מנשה" בחדרה ובבית-הספר לפיקוד ולמטה בצה"ל. בימי לימודיו לתואר השני, ניתנה לו גם אפשרות להורות במסגרת האוניברסיטה. את ההוראה בבית-הספר התיכון לא נטש, שכן אהב את האספקט החינוכי שבעבודת ההוראה והתקשר אל חניכיו. מוריו של יהושפט באוניברסיטה ניבאו לו עתיד מזהיר. אמר פרופסור שמעון שמיר, שבמחיצתו עבד יהושפט ולמד: "באישיותו ובעבודתו נתקפלו המחקר המדעי וההוראה, העניין בהיסטוריה הרחוקה ויכולת היישום לבעיות ההווה. המחקר האחרון בו עסק בהדרכתו, היה טיפוסי לגישתו של יהושפט. הוא לא בחר נושא מתוך רשימת נושאים קיימת, אלא הגדיר ועיצב לעצמו נושא בלתי שגרתי, שנגע לבעיות הקרובות ללבו: נוער, החברה הערבית, הסכסוך הישראלי-ערבי ובעיות השלום. עבודתו

נשארה בלתי גמורה... " עדינות נפשו ותבונת החיים שלו, הקנו לו חברים, ידידים ומעריצים רבים. במלוא תנופת החיים היה כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים. במלחמה זו פעל יהושפט, בעל "אות מלחמת ששת הימים", כטען קשר במסגרת אוגדת שריון, שיצאה לבלום את כוחות הפלישה הסוריים בחזית רמת-הגולן. יהושפט נטל חלק בפעולות הלחימה בצומת רפיד ובצומת חושנייה, וגילה לא רק אומץ-לב מופתי, כי גם תבונה מופלאה בהתייחסות למצב הקשה ובטיפול הקשרים הבין-אישיים ביחידה. ביום י"ג בתשרי תשל"ד (9.10.1973) נפגע יהושפט ונהרג במהלך הפגזה ארטילרית כבדה, באזור רמת-מגשימים. חובש קרבי שנמצא לידו כשנפצע, סיפר ביראה על גודל נפשו: "בצלילות דעת, דיבר יהושפט על אמו, על אשתו ועל בנו. הוא ידע כי אל מותו הוא הולך, אבל ציווה ליקיריו את החיים. משכמו ומעלה היה", מעיד החובש. יהושפט הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי בקרית-שאול. הוא השאיר אחריו אישה - ליאורה, בן - נתאי ואם. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "בנפול יהושפט ז"ל במלחמה זו, איבדתם בן-משפחה אהוב ואנחנו, חבריו ליחידה איבדנו חבר יקר ומסור".

תלמידיו וחבריו מבית-הספר התיכון ע"ש קוגל בחולון, הוציאו לאור חוברת לזכרו של יהושפט ז"ל, ובה דברים על אישיותו ועל דרכן היחידאית; מכון "שילוח" באוניברסיטת תל-אביב, עורך מדי שנה בשנה ערב עיון לזכר יהושפט נצר ז"ל ואבישי בן-צבי ז"ל, חברי המכון, שנפלו במלחמת יום-הכיפורים.

מתוך: יזכור... ת"א, משרד הביטחון - ההוצאה לאור, 1995.